

ANNO 1747. XXV.

DE LIBERO INGRESSU

Clericorum Sæcularium in Ordines Regulares.

Dilecto Filio Nostro Angelo Maria Tit. S. Praxedis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbytero Cardinali Quirino nuncupato ejusdem S. R. E. Bibliothecario.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili Noster, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Archidiconus Brixien- sis inconfu- litus Card. Qui- zio Episco- po in greffus est Societa- tem Jesu.

De hoc queritur di- ctas Card.

Et exquiri- tur Pontifici ut illum cogat ad recedendum, & legem constituit, ne secularis Clerici libere ad Claustra transire valeant.

Pontif. divi- dit postula- tam in duas partes. Re- spondet pri- mo circa particulare scilicet Archidiconi.

De iure liberum est Clericis transire ad Claustra, etiam absque licentia Episcopi.

EX quo Dilectus Filius Leander Chizzola Archidiconus Ecclesiæ tuæ Cathedralis Brixien- sis, ex improbo isthuc digressus, Bononiam se contulit, ibique habitum suscepit Clerici Regularis Societatis Jesu; statim a Te, Dilecte Fili Noster, data fuerunt ad Nos Literæ, quibus quærebatur, eum tanti momenti consilium, Te inconsulto, cepisse, Teque penitus infcio, ad exitum deduxisse; non sine magno detrimento pauperum istius Civitatis atque Diocesis, quibus largitur subvenire, multorumque piorum operum, quibus se jugiter exercere consueverat; suorum quoque Nepotum in minori ætate constitutorum, quorum curæ, atque educationi præesse debebat, ac sine spe quidquam utiliter peragendi in ipsa Societate Jesu, cui jam prope septuagenarius nomen dederat. Hæc eadem, quum ipse proximo Autumno in Urbem advenisset, Nobis coram inculcare non omisit; deque ipsam nuper in Epistola Nobis directâ, ac Typis vulgata, iterum exposulasti; petens præterea, Nosque excitans, ut auctoritatis Nostræ opem, certaque lege propostâ, hujusmodi licentiam reprimamus, qua Sæculares Clerici atque Presbyteri ad Regularium Claustra, quamlibet, se conferentes, ac Regularibus Superioribus illico recipiantur; quod sane non alter fieri debere autumas, quam communitatis consiliis cum Episcopis ipsorum Clericorum seu Presbyterorum Ordinariis; siquidem ipsi Episcopi nunquam Regularibus Viris Ordines conferant, sine Prælatorum Regularium consensu, in eorum Literis Dimissorialibus declarato.

Dux sunt res in hoc universo negotio expendendæ; peculiare scilicet factum Leandri Archidiconi; & generale constitutum, quod a Nobis fieri & publicari velles. Ad primum quod attinet, aptiorem querelis Tuis responsionem comparare non possumus, quam si eadem ipsa Tibi rescribamus, quæ olim Sanctus Gregorius Magnus Prædecessor Noster Desiderio Episcopo Viennensi in Gallia in simili profusâ casu rescripsit. Quum enim Pancratius quidam Ecclesiæ Viennensis Diaconus Monasticam vitam amplexus esset, & in eodem Diaconi gradu in Monasterio degeret; Episcopus autem Pancratium diligens magnique faciens, ipsum e Monasterio abducere, & ad Ecclesiæ servitiâ retrahere vellet; Sanctus Gregorius, cujus opem Pancratius imploraverat, scripsit ad Desiderium, ut ipsum potius hortaretur, ne a Monasterio discederet, neve se iterum sæculari procellis committeret. Habes Gregorii Epistolam Tom. II. ipsius Operum anno MDCCV. a Monachis Sancti Mauri accurate editorum, Epistola 35. lib. 12. Indiâ. 7. ubi ita scribit: Hortamur igitur, ut tam promptæ devotioni ejus, quam in sancto studet habere proposito, minime vestra sit impedimento Fraternitas: magis autem, quibus valetis adhortationibus, Pastoralis admonitione succedente, ut fervor hujus desiderii in eo non tepescat; ut qui a turbulento curarum secularium tumultu segregans, quietis desiderio, portum Monasterii appetiit, rursum in Ecclesiasticarum curarum non debeat perturbatio- nibus implicari; sed in Dei laudibus permittatur securus ab his onibus, ut postulat, remanere.

Quod quidem Gregorius rescribere non dubitavit; quamvis Pancratius, in Clericatus officio Ecclesiæ Viennensi, ut ipse ait, mancipatus existeret, ipsius nempo servitiis respta addidit; quamvis etiam eo tempore hujusmodi disciplina vigeret, de qua late Thomassinus agit, de Beneficiis par. II. lib. 1. cap. 3. & 4., ut Clericus Episcopo ordinanti per omnia subesset, ejusque Ecclesiæ ministerio, cui in Ordinatione adscriptus fuisset, perpetuo jure devinctus haberetur. Quamvis

denique idem Sanctus Gregorius optime nosset, nemini licere ab hujusmodi ministerio Ecclesiæ, cui semel additus fuisset, discedere, sine permisso Episcopi, a quo quis ordinatus, ejusque Ecclesiæ servitus in Ordinatione fuerat adscriptus: unde in alia Epistola, quæ est XVII. lib. 5. Indiâ. XIII., quum ageret de electione Joannis Archidiconi Catanensis ad Episcopalem Cathedralam Syracusanam, inter alia, requirebat ut Leonis Episcopi Catanensis consensus accederet; Quod si factum fuerit, etiam Frater & Coepiscopus Noster Leo ejus cessionem facere debebit, ut liber ad ordinandum possit inveniri; ad quæ verba Editores ita observant in Notis; Tam erant Clerici sue Ecclesiæ additi, ut ne eos quidem in Episcopos alterius Ecclesiæ fas esset eligere, nisi missione obtenta, sive, ut vocat, cessione.

Non itaque dubitamus, quin Tu cum Archidicono tuo eadem plane ratione agendum sibi esse dicas, qua Episcopum Viennensem cum Diacono suo Pancratio agere, Sanctus Gregorius optavit; tum quia animi tui perfecta magnitudo hoc Nobis fœdet; tum quia in ea Epistola, quam publici juris fecisti, postquam prædixisti Archidiconi in Sæculari Presbyteri statu eximiam operam discretissime, ut soles omnia, demonstrasti, circa finem deinde addis: Te habere causas, cur ultro finas eundem in Claustris, ad quæ discessisti, militare.

Unum tamen, quod Tibi præsentî antea diximus, nunc etiam scripto iterandum censemus; non scilicet debite erga Te observantia defectu tribuendum esse, quod prædictus Archidiconus tuus, ante discesum, opportunam abs Te veniam minime requisivit; sed potius metui reverentialis, quem vocant, ac desiderio propostî sui respta exequendi, justoque timori, ne forte ab ejus implemento revocaretur. Qua ratione bot mem: Ardincus Cardinalis de Porta in quadam Epistola ad Prædecessorem Nostm Innocentium Papam VII. conscripta, sum factum excusat, quod scilicet ad Fremiticam vitam inter Camaldulensibus profectum conferre se volens, Cardinalatus habitum exutus, clanculo ex Urbe se subduxerit. Quum enim, Pontificis venia opportune obtenta, minime necessarium sibi putaret assensum Collegii S. R. E. Cardinalium; consilium vero suum, ne interveniri posset, necessario occultandum esse cognovisset; delato deinde ad ipsum murmure eorum, qui ipsius factum reprehendebant, ita scripsit ad Pontificem, in præcitata Epistola: Quod autem, dimisso Cardinalatus habitu, dissimulata veste, me itineri commiserim, non epinor propterea me notam ullam apud graves, & prudentes Viros contrahere potuisse. Nam cum vellem, quod habitum feceram, secretissimum esse, idque fratri mihi fidissimo occultissem, existimavi satius etiam in dissimulato habitu inter ignotos, quam cum vero habitu incedere, & propterea a pena & a culpa, & ab omni alia nota me immunem esse existimo. Hæc Epistola refertur in ejus vita edita ab Attichy in Libro, cui titulus: Flores Historiæ Sacri Collegii S. R. E. Cardinalium.

Atque hæc de prima quæstionis parte. Quod vero ad Alteram attinet, ad generalem scilicet Legem, quam pro similibus casibus a Nobis constitui postulas; hoc Tibi respondere posse arbitramur, satis huic rel. in Ecclesiasticis Canonibus provium esse. In Concilio Toletano IV. anno DCXXXIII. sub Sancto Isidoro celebrato, Canone 50. ita legitur: Clerici, qui Monachorum propositum appetunt, quia meliorem vitam sequi cupiunt, liberos eis ab Episcopo in Monasteriis largiri oportet ingressus, nec interdicti propositum eorum, qui ad contemplationis desiderium transire nituntur. Textus habetur in Collectione Conciliorum Hispaniæ Cardinalis de Aguirre Tomo II. pag. 487., & refertur etiam in Decreto Gratiani Can. Clerici 19. quæst. 1. Quin immo in eadem Causa 19. quæst. 2. Can. alienum, postquam regula posita est, quod Clericus absque permisso Episcopi ab Ecclesiæ sua discedere, & alterius servitio se adungere nequit; hujusmodi exceptio subnectitur: Sed subaudiendum est, nisi ad propositum melioris vite transire voluerit; tunc enim liberum est illi, etiam Episcopo contradicente, Monasterium ingredi. Concordat Canon sequenti loco relatus, qui incipit Dux sunt; in quo distinctio fit inter Legem publicam, & privatam; et postea, quod publica quidem Lex vetat Clericum ab una ad aliam Ecclesiâ transire sine assensu proprii Episcopi; privata vero Lex, quæ instinctu Sancti Spi-

PONT. A. VII.

Respondet secunde circa legem generalem constitutam.

De iure liberum est Clericis transire ad Claustra, etiam absque licentia Episcopi.

A. VII. ANNO

Spiritus in corde scribitur, & dignior est Lege publica; nequaquam id prohibet; ex hujusmodi principio arguitur, licere Clerico Beneficiato, etiam contradicente Episcopo, Beneficium relinquere, & in Monasterium sese recipere: Si quis horum in Ecclesiâ sua sub Episcopo populum retinet, & seculariter vivit, si ad hunc Spiritu Sancto, in aliquo Monasterio vel Regulari Canonice servare se voluerit, quia Lege privata ducitur, nulla ratio exigit, ut Lege publica obstringatur; dignior est enim Lex privata, quam publica &c. Quisquis igitur hoc Spiritu ducitur, etiam Episcopo suo contradicente, eat liber nostræ auctoritate.

S. Thomas 2. 2. qu. 189. art. 7. quæstionem proponit, utrum Presbyteri Curati possint licite Religionem ingredi: eamque affirmative resolvit; ea ratione ductus quod nulla lege obligantur toto vite tempore curam animarum sustinere. Articulum vero ita concludit, facta de Archidiconis expressa mentione: Unde manifestum est, quod Archidiconi & Presbyteris Curatis licet ad Religionem transire; & paulo infra: Dicendum, quod Presbyteri Curati & Archidiconi obligaverunt se ad curam agendam Subditorum, quando detinent Archidiaconatum, vel Parochiam; non autem obligaverunt se ad hoc, quod perpetuo Archidiaconatum, vel Parochiam retineant. Hæc a S. Antonio sua Summa par. 3. tit. 16. cap. 2. §. 2. in Editione Veronesi pag. 881., ubi præterea addit, Episcopos dissentium minime obitare: Archidiconis, Presbyteris, Curatis, licet ad Religionem transire, etiam Episcopis contradicente. Quæ verba similiter leguntur apud Sylvium 2. 2. quæst. 189. art. 7. in postrema ejus Editione Antwerpia facta, Tom. III. pag. 945.

Et quoniam alicui in mentem venire poterat, hujusmodi libertatem transgredi ad Claustra, quæ sæcularibus Presbyteris a Canonibus conceditur, locum habere dumtaxat pro Claustris Monachorum, de quibus ipsi Canones expresse loquuntur; idem Sylvius, loco citato, asinit, eam facultatem æque competere, sive de Instituto agatur contemplativa vite nunc debito, sive de eo, in quo vita adive opera exerceantur. Possunt Religionem etiam illam ingredi, quæ in vita more contemplativa, aut potissimum in corporalibus vite adive officis sit occupata, quoniam plus excedit status religionis cuiuscunque, statum seu potius officium Archidiconi vel Presbyteri, quam status aliusque Religionis, statum cuiuscunque infimæ; propter solemniam nimirum Vota Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ, quæ in unaquaque Religione emittuntur.

At incidunt sæpe tempora, quibus opportunum non est, Clericum sæcularium suam locum deserere, & in Religiosis Claustris se abdere: quæ de re nisi consultato intercedat inter Episcopum & Superiorem Regularem, impossibile erit quid expediat agnoscere. Durum autem omnino est, Virum Ecclesiasticum, qui, in suscipiendo Presbyterii Ordine, conceptis verbis, Episcopo suo reverentiam & obedientiam spondit, quousque ipsi libent, Episcopo inconsulto atque infcio, ad Regularia Claustra discedere, ac Regularis Institutii servitio perpetuo se mancipare. Super quibus omnibus inter se junctis, certam aliquam regulam tradi, & generalem Legem a Nobis promulgari opus esse contendis.

Equidem fatemur, non omni tempore omnibus opportunum esse Regularem vitam amplexi. Meminimus Epistolâ S. Augustini ad Bonifacium Comitem, quæ in Editione Monachorum Sancti Mauri impressa est num. 22a. Tom. II. pag. 202., & cuius etiam pars refertur in Can. Novimus 17. quæst. 2. ubi nimirum Sanctus Doctor testatur, se, una cum Alypio, ipsum Bonifacium a Monasticæ vite proposito dissuasisse, ob præclarum, quam, in sæculo manens, Ecclesiæ & Republicæ navabat operam; dum Africanâ a Barbarorum incursionibus tuebatur: Ut autem non saceres, quid te revocavit, nisi quia considerasti, ostenduntibus nobis, quantum proficere Christi Ecclesiæ quod agebas, si ea fides intentione ageres, ut desense ab infestationibus barbarorum, quietam & tranquillam vitam ageres? Vidimus etiam apud S. Thomam 2. 2. quæst. 101. art. 4. & quæst. 189. art. 6., quæstionem hanc solidis rationibus examinari, utrum possit Filius Religionem ingredi, & Parentes in sæculo relinquere, si ab ipso deserti, inopia sint laboraturi. Ulterius inquirunt Moralitæ, an idem

Sosthenis D. Thomæ concordat etiam in terminis fortissimus.

Et S. Antonino.

Extensio facientis ad Ordines vitæ activæ.

De limitatione beneficiorum.

Numeratur casus, qui obli- scantur.

dicendum sit de Avo; & an id, quod de Ascendentibus statuitur, locum habeat etiam quoad Filios, Fratres, & Nepotes; & quatenus illius ope, qui Religionem vult ingredi, prædicti omnes indigere debeant.

De reverentia quoque & obedientia, quam non modo Sacerdos, sed quilibet etiam Clericus, proprio Episcopo præstare debet, justam profecto opinionem loquens. De hujusmodi obedientia agitur in Can. cum Clerici de verb. signifi. ubi Innocentius Papa III. exponens formam juramenti, quod a Clericis Ecclesiæ Placentinæ præstatur, in hæc verba conceptum: Ego talis ab hac hora in antea fidelis ero, & obediens Placentinæ Ecclesiæ, & Domino meo Episcopo Placentino; docet, per Ecclesiæ Placentinæ vocabulum intelligi Capitulum Ecclesiæ Cathedralis; eum vero, qui præstat hujusmodi juramentum, Episcopo tamquam capiti principaliter obligari. Neque porro Nos pro nuda inanque formula habendam esse putamus solemnem illam obedientiam, & reverentiam sponsonem, quam Presbyter facit in manibus Episcopi ordinantis, juxta vetustissimum Ecclesiæ morem, ante mille annos indubitanter servatum; ut ex antiquis Ritualibus colligitur, quæ expendit Catalanus ad Pontificale Romanum Tom. 1. pag. 149 in notis ad §. 29. Quin immo libenter agnoscamus, Presbyterum, hujusmodi promissionis vigore, ea lege, inter alias, adstrictum teneri, ut a servitio Ecclesiæ, cui in ordinatione additus fuerit, discedere nequeat sine licentia Episcopi; id quod optimis rationibus demonstrat Hallier de Sac. elect. & Ordin. par. 1. sect. 6. §. 14. Editionis Romanæ, ubi doctè graviterque refellit auctorem ejusdem libelli Gallico sermone editi, qui hujusmodi reverentiam, & obedientiam Episcopo in Ordinatione promissam angustis nimirum limitibus coercere tentaverit.

Verumtamen, his omnibus non obstantibus, iterum dicimus, novam generalem Legem hæc de re minime necessariam Nobis videri; vel quia in Ecclesiasticis sanctionibus, quodcumque necessarium est, satis constitutum habemus; vel quia, si quid adhuc ordinandum superest, id pro generalis Constitutionis subiecto haberi non potest. Tria siquidem sunt, quæ in hujusmodi casibus considerari possunt: primum videlicet, an Presbyter ab Ecclesiæ servitio ad Regularia Claustra transire, permissionem ab Episcopo petere debeat, Secundum, quid ipsi faciendum sit, si Episcopus dissentiat; Tertium, quid statuendum sit de Parochia, seu Canonice, aut Archidiaconatu, quem Presbyter obtinebat. Verum hæc omnia jam Sacri Canonis considerantur, atque opportuna pro singulis capitibus regulas præscripserunt.

Quod enim pertinet ad Episcopi permiffum; nemo dubitat, quin Presbyter, Ecclesiæ regimen, aut ministerium dimissurus, ante omnia debeat Episcopo consilium suum, ejusque capiendi rationes, quantum earum natura fert, aperire. In quo non tam officio & honestati, quam naturalis legis præcepto satisfaciatur. Quum enim Presbyteri, in animarum cura, aliisque gravibus muneribus ad Pastoralis regimini spectantibus, Episcopi Ministri sint; ita cum eo se gerere debent, ut is animarum, quæ ipsi regerant, & negotiorum, quæ administrabant, necessitatibus opportune consulere valeat. De quo re loquitur Passerinus, licet Ordinis Regularis scriptor, de status homini Tom. III. quæst. 189. art. 7. num. 5. Minister, qui habet custodiam rerum, & bonorum Domini sui, quæ absente custode perire possunt, non ex pura decencia, sed ex debito officii sui, tenetur bona sibi commissa Domino reddere, & illam monere, ut de alio custode provideat; & si hoc non faciat, puniri potest. Cum ergo Parochus sit Episcopi minister in cura animarum, si deserat animas sibi commissas, inconsulto Episcopo, non minus peccat, quam si Minister Pastoris, Ovium Domino, ac Pastore non admonito, gregem errantem sine custode dimiserit; cum his, quæ sequuntur.

Hæc autem permiffio vel ab Episcopo conceditur, vel negatur. Si concedatur, jam controversiæ locus non erit. Sin vero denegetur, hujusmodi dissentus; ex auctoritatibus superius citatis, Presbyterum non adstringet, quominus Religionem ingredi valeat. Neque id mirum videri debet. Si enim Presbyter Episcopo reverentiam & obedientiam in sua Ordina-

ANNO 1746.

Pontif. tam statuit novam legem non oportere.

Et distinctio casus in hæc re æque in iure constituta.

ANNO 1747.

Natione promittit, multo solemnius Regulares eam promiserunt proprio Superiori in Religiosa Votorum Professione, Et tam quoties Regularis in Ordine laxiori Professus ad strictiorem transire cupit, tenetur quidem a Superiore laxioris licentiam petere: verumtamen, ea sibi denegata, nihilominus ad strictiorem libere transire potest, ut expresse statuitur in Cap. licet, de Regularibus, ubi sic legitur: Talis ergo, postquam a Prælato suo transiendi licentiam postulaverit, ex lege privata, quæ publica legi præjudicat, absolutus, libero potest sanctioris vite propositum adimplere, non obstantibus protervis indiscreti contradictione Prælati; quia privilegium meretur amittere, qui concessa, abutitur potestate.

Denique de Beneficiorum vacatione, in iure statutum habemus, eam non induci per solum ingressum in Religionem, sed per Professionem Regularem admittat; quemadmodum videre est in Cap. Beneficium, de Regularibus in 6. Et quidem pro eo tempore, quod inter ingressum in Ordinem Regularem, & Professionem solemnem intercedit, debet Episcopus, quoad Beneficia Curata, id ipsum agere, quod alias præstare consuevit, quum Parochus aliquo impedimento detinetur, ne animarum curam exercere valeat; quoad Beneficia vero Choralia ipsius Tyrone Religioso, qui Choro interesse nequit, relictis Beneficiis fructibus, de distributionibus ita statuat, ut iura præscribantur; juxta opinionem in prædicto receptam, de qua agit Suarez de Religione Tom. III. lib. 5. Cap. 16. num. 12. Quin immo si quis forte Religionem ingressus, Beneficium suum dimitteret, (quo casu potest Episcopus, per Constitutionem LVIII. S. Pii K., hujusmodi renunciationem admittere); vel etiam si tempore Novitiatus hujusmodi dimissionem explet, servatis omnibus, quæ ex præscripto Sacri Tridentini Concilii Cap. 16. sess. 25. de Regularibus, tam in bonorum temporalium, quam in Beneficiorum Ecclesiasticorum renunciationibus servari debent; nihilominus omnia in suspensio remanere deberent; neque posset Episcopus ad Beneficia sic dimissa collationem devenire, nisi post factam a dimittente solemnem Professionem; ut late ostendit doctus, & in hoc toto rerum genere expertissimus Scriptor, bon. mem. Joannes Baptista Riganti, in suo Commentario ad Regulas Cancellarie Tom. III. Regul. 46. a num. II. ad finem. Qua in re olim dubitatum est, an Vota simplicia, quæ a Clericis Regularibus Societatis Jesu, post biennium Probationis emittuntur, hujusmodi Beneficiorum vacationem inducerent; sed negativa sententia communiter recepta fuit, ut observat laudatus Riganti loco cit. num. 30. & sequ. Quamvis in Congregatione quinta Generali ipsius Societatis Canone 19. statutum fuisse, ut qui Societati nomen dederit, expleto biennio, antequam Vota simplicia emittat, Ecclesiastica Beneficia dimittere debeat; quo casu hujusmodi Beneficia, si minus propter Professionem, at propter renunciationem, vacare intelliguntur; ut notat Sanchez ad Præcepta Decalogi lib. VII. Cap. 4. num. 7. Pellizzarius in manuali Tom. I. Tract. 3. Cap. 4. num. 52. cum aliis, quos citant præfati Riganti loco cit. num. 33. & Pitoni num. 12.

At enim dices, præmissa omnia recte procedere; verum per ea non tolli propositam difficultatem, de qua in præfatis peculiaribus circumstantiis aliquando occurrentibus, ob quas permitti nequit Presbytero Sæculari ad Regularem vitam transire; & quidem necessarium esse, earum cognitionem & examen institui; id quod obtineri nequit, nisi, lata Constitutione, præscribatur aliqua consultationis species inter Episcopum, & Superiorem Regularem, ut unicuique sua ratio constet, ipsiusque Superior Regularis ab Episcopo edoceri valeat, qui Religionem in se de iconitate illius, qui Religionem ingressus fuit, offert, ne forte eidem inutilis inveniantur; qualem profecto, ob ingravescentem illius ætatem, reperit in suspicari Archidiaconum Chizzola, qui inter Clericos Societatis Jesu, Te inconsulto, admittis fuit.

Porro nec interdicta fuit unquam hujusmodi consultatio inter Episcopum, & Superiorem Regularem, neque Nos eam vetare intendimus; quin potius utilitatem, atque opportunitatem agnoscimus. Ut autem specialis Legis mandato, tamquam necessaria, præcipiatur, in eo non modica est difficultas, Ne-

De vacatione Beneficiorum per Professionem nisi amittitur, nempe & quid agendum de ipsa tempore specialia.

Proceditur ad quæsitum, utem an fieri debeat Consultatio per Consultationem inter Episcopum & Superiorem Regularem super iaconitate illius, qui Religionem ingressus fuit.

Examinatur quæsitio.

que enim in iure cautum reperitur; ut duorum Ordinum, laxioris, atque strictioris, Superiores inter se convenire debeant, quoties aliquis in illo professus, ad hunc transire velit; sed solum, ubi inter præfatos Superiores oritur controversia, an hujusmodi transitus ex laudabili causa, vel potius ex animi levitate & instantia suscipiatur. Ecclesiasticæ Leges Superioris Majoris judicium requiri voluerunt. Si vero probabiliter dubitetur, utrum quis velit ad Ordinem arctiorem, aut laxiorem, ex charitate, an ex temeritate transire, Superioris est judicium requirendum. Ita legitur in citat. Cap. licet, de Regularibus. Quod si, hujusmodi controversia pendente, Religiosus in altero illo recipiatur, atque etiam in eo Professionem emittat; tunc ex ipsius controversiæ exitu decernendum erit, an ipse ad priorem reverti, an vero in posteriori remanere debeat; ut recte monet Abbas Panormitanus in citat. Cap. licet, 15. de Regular. Hodierna vero praxis est, per quam omnes hujus generis controversiæ, & morarum prolixitates devitantur, ut Religiosis Viris, qui a laxiori ad strictiorem Ordinem transire cupiunt, postquam voluntatis suæ causas coram competentibus Apostolicæ Sedis Tribunalibus exposuerint, atque probaverint, haud ægre a Romano Pontifice indulgeantur opportuna facultates, in quibus derogatio super consensu Superioris Ordinis laxioris includitur.

Quod vero jus, certis in casibus, certisque de causis, competiti Superiori Ordinis laxioris, ut suum subditum Regularem ad strictiorem Ordinem digressum, etiam post solemnem Professionem in eo emissam, repetere & revocare valeat; idem similiter, certis in casibus, iustisque vigentibus causis, Episcopo competit, ut suum Clericum Sæcularem Ordini Regulari adscriptum repetere possit. Hoc tradit clarissimus Canonum doctor Innocentius IV. ad sepe citatum Cap. licet, de Regular. cuius hæc sunt verba, ubi num. 3. Clericus potest transire ad Religionem, non petita licentia, etiam si contradicatur; Crederemus tamen, quod possit eum repetere, si ex transitu suo prima Ecclesia gravem sustineret Jururam. Concordat Abbas si idem Cap. 14., ubi sic ait: Uterius queritur, quid in Sæculari Clerico? Numquid potest intrare in Religionem, non petita licentia ab Episcopo? Innocentius tenet quod sic: sed si Ecclesia graviter laderetur, esset revocandus. Satis itaque provisum est etiam Episcopo, qui factum Clericum sui, ad Regularem Claustro, se invito, digressi, impugnaverit. Unde nec ulla nova Constitutio opus est, ut Episcopalia iura hæc in parte afferantur; neque porro, ut peculiariter indicentur casus, quibus hujusmodi iuris exercitio locus esse possit, quum satis sit Regulam generale tradidisse; quam Judex sequatur, quamque ad peculiaris causas, pro sua prudentia, iustoque arbitrio, valeat applicare.

Hujus tamen juris, quo Episcopus Clericum Sæcularem sibi subiectum, qui Regulari Instituto sine ipsius assensu nomen dedit, repetere, & ad Ecclesiæ servitium revocare potest; hujus, inquam, juris persequutio in casibus particularibus non admodum facilis esse videtur. Ponamus enim Episcopo rem esse cum Clerico Beneficiato, cum Canonico, cum Archidiacono; vel (quantum de simplici Beneficiato, aut Canonico, minus fortasse laborabit) de Archidiacono videamus: Hujus dignitatis, sive Officii, veteribus quidem temporibus gravissimi, nunc minus omne eo redactum est, ut Episcopo Ordinationes generales celebranti, quum ipsi commodum fuerit, assistant, promovendos ad ipsam Ordinationem evocaturus. Si vero agatur de Parochis, aliisque Animarum curam gerentibus, nemo quidem negabit, ipsorum munus magni in Ecclesia momenti esse; sed quum simul negari nequeat, Prælationis munus, seu statum, (ut inquit Suarez de Religione Tom. III. lib. 1. Cap. 21. ubi de animarum cura loquitur) minus securum esse, Religionis vero esse statum majoris securitatis in ordine ad spirituales salutem & uniusquisque Parochus Religiosæ vite cupidus, hæc exceptio in iudicio se tuebitur adversus Episcopum, qui ipsum ad Animarum curam revocare contendat. Sanctus Gregorius Magnus, quum olim scriberet adversus Legem ab Imperatore Mauritio editam, qua interdictum erat Militibus Monasticam vitam

PONT. A. VII.

Resolvitur opus non esse nova Constitutione.

Et difficile esse, ut Episcopus Clericum ad Sæcularem statum revocare possit.

DECLAUSURA

Monialium, & admisione Familiarum in Monasteria.

Venerabili Fratri Josepho Maria Episcopo Terrugallien.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

PER binas alias nostras in simili forma Brevis litteras, quarum una quidem date fuerunt die 1. mensis Junii Anno MDCCXLI. incipientes: Cum Sacrum Virginitatis, altere vero die 11. mensis Januarii anno MDCCXLII. itidem incipientes: Salutare in Catholica Ecclesia institutum: ea opportuna adhibere curavimus Apostolicæ providentiæ supremæque auctoritatis nostræ remedia, quæ ad instaurandam regularem quoad clausuram Monialium observantiam, & primæva disciplina per Prædecessores Nostros Romanos Pontifices, & Sacros Canones confirmata sensim dilabantem, satis esse in Domino duximus. Quoniam autem non sine gravissimo animi nostri angore accepimus novas artes, ac nova inventa, etsi antiqua sint, ac toties præscripta, sub variis exquisitisque causis, & rationibus in dies excogitari, quæ non solum per præscriptas leges prohibentur, sed quamplurimas etiam inordinationibus, & offensivulis aditum patefaciunt; Ac primum quidem eo pervenit famularum ad Monialium ministerium in Monasteria admittendarum abusus, ut indultum, quod ab Apostolica hac Sancta Sede sub tot salutaribus conditionibus concedi solet, etsi pro prima vice servatis iidem conditionibus executioni demandatur, deinceps tamen quoties admittam famulam, aut e Monasterio egredi, aut viam universæ carnis ingredi contingat, toties, nulla indulti hujusmodi habita ratione, ad libitum Monialium, sine alia Antistitum Ordinariorum locorum, ad quos spectat, scientia, & licentia, sed de Superiorum Regularium eorumdem Monasteriorum dumtaxat aliquando consensu, alie, atque alie in Monasterium inducantur famulæ, de quarum moribus, fama, vitis, ac virtutibus nulla præcesserit legitima cognitio; unde fit, ut sub famularum nomine ac prætextu, feminæ quæcumque in Clausuras, non sine Clausuræ violatione admittantur: Illud præterea in more positum esse dolentes audivimus, obstinatum Monasteriorum, quæ semper clausa esse, nec nisi ad necessaria eorumdem Monasteriorum commodare recludi debent, ita assidue patefieri, ut Moniales, & quæcumque alie in Monasteriis degentes Virgines in propatulo sedentes, sive stantes, cum quibusvis utriusque sexus hominibus illic accedentibus indiscriminatum colloqui, & jocari etiam non erubescant, ut sæpe quamlibet feminam in quacumque ætate constitutam sive consanguineam, sive affinem, sive tamquam famulam cujuslibet eorumdem Monialium in ipsam Clausuram accersant; & quamvis ipse Moniales impellant, sponte tamen ingressam deinde afferant; nec Religioni ducant censuras, ac pœnas canonicas, quibus eas propter obnoxie sunt: Nos sane, qui proposita Nobis divinitus suprema Apostolicæ servitutis procuracione saluberrime occurrere debemus hisce abusus, & inordinationibus, etsi abusus, & inordinationes hujusmodi in ista Fraternitatis Tuæ Diocœsi neque unquam irripisse, neque unquam irrepturas esse in Domino confidimus; Fraternitati tamen Tuæ notum esse volumus, quod Nos non solum omnes, & singulas Constitutiones tam ab istem Prædecessoribus Nostri Romanis Pontificibus, quam a Nobis ipsis super clausura Monialium editas, verum etiam omnia & singula decreta tam a Concilio Tridentino, quam a Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium super eadem clausura, & admisione, & receptione Educandarum puellarum, & famularum, sive quarumcumque feminarum promulgata, quatenus opus sit, tenore præsentium auctoritate Apostolica confirmamus, & sub pœnis etiam per easdem Constitutiones, & Decreta contra inobedientes in-

ANNO 1747. XXV.

Leges super Clausura Pontifice laicis enunciantur.

Novi abusus ad eundem delecti.

IVVV

Apostolica & Concilialis statuta innovantur.

amplecti, hanc, inter alias, rationem afferbat: Melius sunt, qui possunt Religiosam vitam etiam cum Sæculari habitu ducere, & plerique sunt, qui, nisi omnia relinquere, salvari apud Deum nullatenus possunt: ut videre est in ipsius Epistolæ 65. lib. 3. Indiæ. VI. Tom. 2. præfata Editionis Parisiæ. Nunc ergo quilibet Beneficiatus, Canonicus, Archidiaconus, Parochus, qui officium, aut ministerium suum cum Religiosa vita commutaverit, se non inter multos, sed inter plerosque a S. Gregorio indicatos, connumerandum esse affirmabit.

Si autem ipsi obijciatur, quod in sæculari statu pauperibus largiter subvenire consueverat, respondebit, se non minus ex ipsis Religiosis Claustri, si bonorum suorum possessionem ad Religionem attulerit, opportunitas obtentis facultatibus, pauperum indigentis subventurum. Sane quum in præfata Legge Mauritius Imperator inhiberet, ne debitores publici Erarii in Monasteriis reciperentur: Sanctus Gregorius eam partem Legis impugnavit, (de qua tamen deinde suam opinionem mutavit, ut observat laudati Editores, in Notis, littera d.) ita scribebat in citata Epistola: Quod vero in eadem Legge, dicitur ut ei in Monasterium converti non liceat, omnino miratus sum; dum rationes ejus sunt per Monasterium fieri; & agi potest, ut ab eo loco, in quo suscipitur, ejus quoque debita suscipiantur.

Quod si obijciatur gravis ætas Presbyteri ad Religionem transiendi, facilis & obvia erit responsio, quod multi sunt in Regularium Familiis Religiosi Viri in senili ætate constituti, qui pro modo virium suarum, laudabilem operam Religionis præstant; quorum numero ipsam, de quo est questio, adjungi nil vetat: Ita pariter Sanctus Gregorius, contra propugnatores supra-dictæ Legis, qui dicebant, Milites ad Monasteria convolantes, bonos Monachos non evadere, affirmabat: Ego indignus famulus vester scio, quantis diebus meis in Monasterio Militis conversi, miracula fecerunt, signa & virtutes operati sunt.

Denique, hic Epistolæ jam nimis prolixæ finem facit, unum adhuc addimus; ex centum nimirum Archidiaconis non facile duos inventum iri, qui Archidiaconatum dimittent, & Religionem ingredi velint. Contra vero, in pari Regularium numero, multos sane inveniri posse, qui Regularem vitam pro Archidiaconatu adipiscendo relinquunt. Quare, quum Leges versari oporteat circa ea, quæ frequenter accidunt; profecto non tam nova Læge opus erit ad retinendos Clericos, & Presbyteros Sæculares, ne Religionem ingrediantur; quam necesse esset aliquid excogitare, quo magis intra Religiosa Claustro continerentur ii, qui Regularem vitam amplexi, & professi sunt. Vix enim credibile est, quam multi a Regularibus Ordinibus migrare variis artibus quotidie moliantur. Neque solum de Apostatis loquimur, quorum numerus in dies augeatur; sed, si omnes, qui nullatenus Professionis suæ iudicio experiri aggredduntur, illam apud Judices probent; si omnes, qui Dignitates extra Religionem ambiunt, voti compotes fierent; si demum facilem ad Nos auditum invenirent eorum instantiæ, qui e Claustri exire, & in habitu Presbyteri Sæcularis, sub obedientia Episcoporum, & cum obligatione servandi Vota Religiosa, quatenus conciliari possunt cum statu Clerici Sæcularis, in Sæculo manere vellent; longe utique minori eorum foret numerus, qui Religionem professi, ad mortem usque in illa perseverarent.

Dum itaque, Dilecte Fili Noster, consiliis tuis, quæ tum privati Litteris, tum etiam Typis impressis, non minus doctæ, quam eloquenti propofuisti, obsecrandum Nobis esse non arbitramur, in eo tamen singulari exillimationem, quam de Te merito fovemus, agnosces, quod Tibi causas, atque rationes, quibus ab his sequendis retrahimur, exponere non detrectavimus his Litteris Nostri; quibus etiam tibi, novam benevolentiam Nostre pignus, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die xiv. Januarii MDCCXLVII Pontificatus Nostri Anno Septimo.

Dat. Rom. Anno VII. die 14. Januarii 1747.

ANNUS 1747. Pontificatus Nostri Anno VII. die 24. Januarii MDCCLXVII.

fidis, servari mandamus, ac precipimus. Insuper tenore, & auctoritate paribus statuimus, ac declaramus, admisionem receptionemque quarumcumque feminarum, sive puellarum Educandarum, sive Familiarum in Monasteria, quacumque ex causa, sine legitima auctoritate eisdem Apostolica Sedis licentia toties, theticaque eisdem impetranda, & previo examine quoties opus fuerit, impetranda, & necessitate ipsa super moribus, fama, habilitate, & necessitate ipsarum Educandarum puellarum, vel familiarum, per Antistes locorum Ordinarios tantummodo, & non alios quoscumque Superiores toties itidem, quoties necessitas postulerit, habendo, non obstante quacumque consuetudine etiam longi temporis, fieri non debere. Quod si secus factum, ac fieri in posterum contingat, statuimus pariter ac declaramus, tam Montiales, & quascumque in Monasteriis degentes, quae feminas quascumque in eadem Monasteria quomodocumque admitterent receperintque, quam ipsas feminas admittas & receptas, canonicis censuris, & penis obstrictas esse, ac fore, a quibus eisdem Montiales, & feminas huiusmodi eisdem tue Diocesis, si forte hac in parte deliquisse contigerit, de praeterito tantum absolventi facultatem Fraternitati tuae, cum facultate etiam alios subdelegandi, tribuimus & impertimur. Ceterum Fraternitati tuae injungimus, ac precipimus, ut omnium, & singulorum ordinationum per laudatum Concilium Tridentinum, & Apostolicas Constitutiones, & dictarum Congregationum decreta, super clausula Monialium, & delegata Antilibus locorum Ordinariis Visitatione tam interna, quam externa praescriptarum memor, eisdem ordinationes sub penis desuper inflicis debitae executioni mandare fatagas & studeas, nec non mandari facias, cures, & adnitaris. Interim, ad prosperi successus auspiciis, Tibi, Venerabilis Frater, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 24. Januarii MDCCLXVII. Pontificatus Nostri Anno VII.

DE ORDINATIONIBUS Regularium.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

IMPOSITI Nobis licet immerentibus Apostolice Missionis ratio postulat, ut ad tuendum Ecclesiae disciplinae vigorem, non modo novas interdu Leges provide constituamus; verum etiam veteres a Praedecessoribus Nostri sapienter statutas, si quidem fallacium rationum praesidio debitis fraudentur effectibus, novis & invincibilibus sanctionibus communiemus; si vero earum claritas pravus & captiosus interpretatio-nibus involvi & obumbrari dignoscatur, easdem perpicuis assertisque declarationibus in propria luce collocemus.

Sane quo olim de Ordinationibus Regularium controversia vixit, an scilicet Regulares a quocumque Catholico Antistite indistincto ordinari possent an vero id juris private pertineret ad Episcopum illius Diocesis, intra quam sita est Religiosa Domus, quam Regularis ad Ordines promovendum inhabitat, provisis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Ordinationibus & declarationibus jamdudum sublata fuit. In qua quidem controversia Episcopi Locorum Ordinarii jura sua fundantes in generalibus Canonum statutis, & in ipsis exemptionum privilegiis, quae Regularibus indulta sunt, aiebant, ipsorum Ordinationes, utpote Diocesanas Episcopi expresse reservatas, neque spectare posse ad Ordinarios eorum Originis, quam Regulares a se abdicant, dum saeculo nuntium remittunt, neque porro ad Ordinarios Beneficium, quoniam ipsi ad titulum Beneficium non promovuntur; proindeque unice spectare ad Episcopos Ordinarios eorum Domicilii, nimirum illius Diocesis, ac Locum, in quo ipsi Ordinarii commorantur. Contra vero Regulares Apo-

Verus controversia de Ordinatione Regularium. Rationes pro Episcopis Diocesani.

licis Privilegiis innixi, quae certis Ordinibus recentius elargita, ac deinceps per viam communicationis ad omnes extensa fuerant, licitum sibi esse contendebant Sacros Ordines a quocumque Catholico Antistite, iuxta eorum Privilegiorum tenorem, pro arbitrio suscipere.

Verum quum felicis recordationis Praedecessor Noster Gregorius Papa XIII. per suam Apostolicam Constitutionem, quae incipit In tanta rerum, datam apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae MDLXXIII. Kalendas Martii, iustis gravibusque de causis, alteram Constitutionem sui nostrisque pariter Praedecessoris S. Pii Papae V., cujus initium est, Etsi Mendicantium, ad juris communis & Sacri Concilii Tridentini terminos reduxisset; eodem quoque anno in causa Monachorum Ordinis Carthusiani Decretum edidit, quo ipsos ab Episcopis Diocesum, in quibus eorum Monasteria respective sita sunt, vel nonnisi de istorum licentia, ab aliis quibusque Episcopis ordinandos esse declaraverat; quemadmodum legitur Lib. I. Decretorum Congregationis Concilii pag. 75. a verb. Dub. An Nostri Ordinandi obligentur habere expressam licentiam Ordinarii, in cuius Diocesi sunt, pro Ordinibus conferendis ab Episcopo alterius Diocesis: Sanctissimus Dominus Noster etiam ex sententia Sacrae Congregationis Concilii, declaravit, obligari.

Contingit autem, sub illius Successore Sixto Papa V. eandem quaestionem retractari, instante universo Ordine Fratrum Praedicatorum. Qua de re idem Praedecessor, post maturum causae totius examen in praesata Congregatione Concilii habitum, constituit, licere Superioribus Regularibus Literas Dimissoriales concedere suis respective Subditis, ad Ordines suscipiendos; sed eas tamen Diocesano dumtaxat Episcopo directas; nec alteri unquam, nisi forte in a Diocesi abuerit, aut, quatenus in Diocesi extiterit, Clericorum tamen Ordinationem non sit habiturus. Ita relatam habetur Lib. IV. praedictorum Decretorum pag. 108. Sanctissimus Dominus Noster Noster Xistus V., ex sententia Congregationis, respondit, Regulares posse concedere Dimissorias ad Episcopum Diocesannum, eoque absente, vel etiam praesente, & Ordinationem non tenente, ad quocumque; dammodo ab eo Episcopo, qui Ordines contulerit, examinari quoad doctrinam.

Denique a sanctae memoriae Praedecessore quoque Nostro Clemente Papa VIII., ad huiusmodi controversias perpetuo extinguendas, sequens Decretum editum fuit: Da mandato Sanctissimi Domini Nostri Clementis Divina Providentia Papa VIII. tenore praesentium mandatur omnibus & singulis quocumque Regularium Superioribus, ut de caetero observent, & observari faciant ea, quae in Decreto Sacrae Congregationis Concilii Tridentini continentur, cujus tenor est talis: Congregatio Concilii censuit, superiores Regulares posse suo subdito itidem Regulari qui praedictis qualitatibus requisitis Ordines suscipere voluerit, Literas dimissorias concedere, ad Episcopum tamen Diocesannum, nemo illius Monasterii, in cuius familia ab eis, ad quos pertinet, Regularis positus fuerit, & si Diocesannus abfuerit, vel non esset habiturus Ordinationes, ad quocumque alium Episcopum, dum tamen ab eo Episcopo, qui Ordines contulerit, examinari quoad doctrinam, & dum ipsi Regulares non distulerint de industria concessionem dimissoria-rum in id tempus, quo Episcopus Diocesannus vel abfuerit, vel nullas esset habiturus Ordinationes. Porum, cum a Superioribus Regularibus Episcopo Diocesannus absente, vel Ordinationes non habente, Literae Dimissoriae dabantur, in eis utique huiusmodi causam absentiae Diocesani Episcopi, vel Ordinationum ab eo non habendarum, exprimentam esse. Quod qui non fecerint, officii, & dignitatis, seu administrationis, ac alios arbitrio eiusdem Sanctissimi Domini Nostri Papae reservatas penas incurrun. In quorum fidem &c. Datum Romae die 15. mensis Martii 1596.

Hoc emanato Pontificio Decreto, atque tam claris verbis concepto, jure sperandum videbatur huius generis lites non amplius auditum iri: sed contra accidit, dum ex una parte nonnulli Episcopi ultra montes constituti contendere coeperunt, necessarias esse Regularibus Dimissorias etiam Ordinariis eorum Originis, quo possent ab Episcopis aliorum

PONT. A. VII. Item pro Regularibus Privilegia Regularium a Gregorio XIII. sedata ad terminos juris.

Decretum eisdem de Ordinationibus.

Quod a Sixto V. confirmatur & declaratur.

Tam etiam latius a Clemente VIII.

Transgressiones ex Legum significatione, & prava interpretatione.

Controversia utriusque generis.

rum Locorum ad Sacros Ordines promoveri; ex altera vero Regulares, obtendentes, in praesato Clementis VIII. Decreto derogatum non fuisse Apostolicis Privilegiis, quae eorum Ordinibus, sive directe, sive per communicationem indulta fuerant, ut scilicet a quocumque Catholico Antistite ordinari possent, huiusmodi Decreti vim & observantiam declinare se posse putarunt.

Verum, quod attinet ad Episcopos, ipsa Congregatio Concilii die 28. Februarii anni MDCLIV., ut notata reperitur Libro XIX. ipsius Decretorum pag. 316. ita rescripsit, Regulares volentes se promovere ad Ordines, non tenentur observare Dimissorias Ordinariarum propriae Originis, sed sufficere ut observent formam praescriptam in Decreto san. mem. Clementis VIII. Quod etiam amplissime confirmatum fuit in alio Decreto edito die 17. Martii anni MDCLXXIV., Decretorum Libro XXXVIII. pag. 261. & sequentibus.

Quod vero spectat ad Regulares; quum eorum praesumptum jus, una cum rationibus ab ipsis plenissime deductis, in quadam Congregatione particulari nonnullorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a felicis recordationis Praedecessore Nostro Innocentio Papa XIII. deputata, cui Nos in nonnullis tunc existentibus nostram qualemcumque operam, pro demandato Nobis Secretariis munere, contulimus, diligenter expensum, & examinatum fuisset; cumque ad huiusmodi quaestionem definiendam, id potissimum visum esset in iure statuendum, an ad effectum eximendi Regulares a praesati Decreti Clementini observantia, sufficeret, quod Privilegia suscipiendi Ordines a quocumque, ipsis concessa fuissent post Concilium Tridentinum, a quo huiusmodi antiqua Privilegia abrogata fuisse satis constat; an vero oporteret eadem concessa fuisse post ipsum Clementis Praedecessoris Decretum: Ac praeterea an huiusmodi Privilegia aeque suffragarentur iis, ad quos per viam communicationis extensa dicerentur, ac iis, quibus directe & expresse indulta fuerunt; Idem Innocentius Praedecessor, auditio praesatae Congregationis particularis consilio, decrevit, satis esse, ad praedictum effectum, quod huiusmodi Privilegia post Concilium Tridentinum concessa fuerint, quamvis praesato Clementino Decreto posteriora non sint; dummodo tamen directe concessa fuisse constet, non vero in communicationem Privilegiorum de uno in alium Ordinem derivata afferantur; quemadmodum ipse Innocentius in suis Apostolicis Literis, incipientibus Apostolice ministerii, die 30. Maji anni MDCCXXII. datis, ac deinde confirmatis a Sanctae memoriae Praedecessore pariter Nostro Benedicto Papa XIII. per alias similes Literas datas die 23. Septembris anni MDCCXXIV., quarum initium est In Supremo, aperte declaravit, his verbis: Quoties ergo Regulares ad Ordines erunt promovendi, servetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretatum a pia memoria Clementis VIII. Praedecessore etiam nostro confirmatum die 15. Martii 1596. quo sancitur, ad Episcopum Diocesannum Literas Dimissorias pro eorumdem Ordinum susceptione a suis Superioribus esse dirigendas, praeterquam in casu, quo Diocesannus a Diocesi abesset, vel Ordinationes non esset habiturus, quo etiam casu in Literis Dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de praedicta Episcopi Diocesani absentia, vel de ulla alia causa, videlicet quoad Ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen, quod praedicta, Regularibus illis, quibus post speciale Privilegium a Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut a quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo indulto nihil per praesentem innovare intendimus.

Ab eodem Innocentio solvitur.

Particula ipsius Literarum.

Transgressiones ex Legum significatione, & prava interpretatione.

cere possent, Nos Clericorum Ordinationem non habituros, Sacrum Presbyteratus Ordinem susciperet, nullaque interjecta mora Bononiam ad primum Sacrificium non sine pompa offerendum revertetur. Quam tamen intolerandam auidaciam Nos ad Canoniarum sanctorum rigorem exigere, atque etiam, servata Pastoralis manufactudine, vindicare non praetermissimus, ut videre est in Monito Pastoralis a Nobis tunc edito, inter impress. Monit. 3. Lib. 11. Neque rursus; ex quo ad universalis Ecclesiae regimen, Deo sic disponente, assumpti fuimus; plurium Episcoporum Fratrum Nostrorum querelae ad Apostolatum Nostrom delatae fuissent; qui nimirum, non sine magno animi nostri dolore, apud Nos expostulare non desinunt, a pluribus saepe Regularibus in eorum Diocesisbus respective commorantibus similia perpetrari, in spem Ecclesiasticarum Legum, atque penalarum sanctionum, quibus ipsa facta adstringuntur, (siquidem in autographo supra relati Clementini Decreti distincte legitur incurrant; non autem, quod falso nonnemo asseruit, incurram), dum scilicet, Superiores Regulares, qui Subditis suis non ad praescriptum eisdem Decreti Dimissorias Literas concedunt, suorum Officiorum, ac Dignitatum, & vocis activae, atque passivae amissionem multentur, Ordinati vero, suspensionis penam, atque etiam, si in suscepto Ordine ministraverint, Irregularitatem incurrun; ac denique Antistites, qui ipsis manus imponunt, non facile esugium Canonicas penas adversus eos propositas, qui alienos Subditos absque sufficientibus Dimissoriis ordinare praesumunt. Qui etiam perurum culpa non vacant in eo, quod, quum ex usu rerum intelligere possint, complures Regulares non alia de causa, proprio domicilio relicto, iter arripere, quam ut se subdanti examini Episcopi Diocesani, cujus hac in re jurisdictionem, aut nimium rigorem perhorrescunt, aliumque inventiant, qui vel nullo, vel admodum levi praemisso examine, Ordines ipsis impertiant; quoties huiusmodi facilitate erga illos utuntur, toties adversus consulti-fima Tridentinae Synodi Decreta delinquant: Ea siquidem sess. 23. cap. 12. de Reformatione, sic statuit: Regulares quoque, nec in minori etate, nec sine diligenti Episcopi examine ordinentur, privilegii quibuscumque quoad hoc penitus exclusi.

Nos autem consuetae Sedis Apostolicae clementia uti volentes, libenter abstinemus a designandis uti nominandis hoc loco Regularibus, de quorum excessibus in hoc rerum genere graves Episcoporum querimoniae ad Nos delatae fuerunt. Quocumque etiam hac in re inordinate ad hunc diem admissa sunt; a districtiori iudicii inquisitione liberamus; Quin immo omnes & singulos in hoc delinquentes, sive Superiores Regulares, sive Regulares ad Ordines promotos, sive Antistites, quibus ordinaverint, a quibuscumque sententiis, censuris, & penis Ecclesiasticis, quas hac de causa respective antehac incurrerint, quibusque innodari forsitan existant, auctoritatis Nostrae plenitudine, ac de Apostolica benignitate, tenore praesentium absolvimus, & absolutos esse censemus decernimus, & cum iidem super quacumque irregularitate per eos forsitan, causa & occasione praemissis, quomodolibet contracta, ad omnes etiam factos & Presbyteratus Ordines, eorumque exercitium, atque ad omnia & singula eorum respective Religionum munera, patri auctoritatis plenitudine dispensamus. De caetero tamen infra scriptas Leges in posterum omnino observandas, Motu proprio, & ex certa scientia Nostra, ac maturata deliberatione praemissa, edicimus atque statuimus.

Quocumque nimirum hac in re a praesatis Praedecessoribus Nostri Gregorio XIII., Sixto V., Clemente VIII., & Innocentio XIII., in supra citatis, & in iure statutis ipsorum Literis seu Decretis, statutis, mandata definita, atque sancita fuerint, ea omnia & singula, motu, scientia, & potestatis plenitudine praesatis, eorumdem praesentium serie, confirmamus, roboramus, & innovamus; atque ab omnibus, ad quos spectat, seu quocumque in futurum spectabit, inviolabiliter observari praecipimus & jubemus; Transgressores quoque omnibus penis in praemissis contentis, aliisque per Apostolicas Constitutiones, & per sacros Canones latis atque statutis, cum effectu subiacere, easque ipso facto & absque alia declaratione incurrare decernimus; Superiores nimirum Regulares eas omnes, quas, ut praefertur, supra dictis Clementis VIII.

ANNO 1747.

Pontifex ab solvitur transgressores quoad praesentia.

Pontifex ab solvitur transgressores quoad praesentia.

Confirmat relatas sanctiones, sub penis ibidem & in iure statutis.